

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021333392.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Da mit forsvar for Collin var tilende, vendte Rosenkilde sig om, så på mig med et bedrøvet, halvt skamfuldt udtryk og udbrød med stærk stemme: »Ja, vier nogle asener.« - »Godt,« svarede jeg, »så taler vi ikke mere om den sag.« [Når jeg kunne blive så heftig ligeoverfor en ældre mand som Rosenkilde, da var det, fordi jeg i mit hjerte elskede dem alle, kunstbrødre og kunstsøstre. Teatret var mit andet hjem; jeg hang ved det med liv og sjæl. Og hvad end disse mennesker kunne falde på i deres luner at sige om mig på min bag, så kan jeg ikke tro andet, thi jeg har haft altfor mange beviser herpå, end at de havde stor godhed for mig. Når jeg om morgenen kom på prøven, da flokkedes de om mig, og i et nu var der munterhed, spøg og glæde. Blev et nyt stykke indstuderet, hvori jeg ingen rolle havde, da lød det straks: »O, hvorfor er De ikke med?« M. Wiehe sagde så ofte: »Her er så kedeligt, når De ikke er her. Hvad kan det hjælpe at give stykket uden Dem? Jeg selv kan nu slet ikke spille med andre.« Og dette sidste var virkelig sandt. Ofte når jeg som tilskuer så ham spille sine elskerroller så tvært, så koldt, ja ofte så kedeligt, bebrejdede jeg ham dette og sagde: »Min Gud, hvorledes har De dog spillet i aften!« Han så da på mig og sagde ganske lakonisk: »Ja, ikke sandt, det var dårligt.« . . .]